

JOHN LUTZ
Senki többet harmadszor

Fordította:
Sárközy Helga

Megjelent:
Rakéta Regényújság
1976. 16. számában

- Mondja csak el, amit akar, de fogja rövidre - recsegte Dwayne Darby terebélyes íróasztala mögül. - Elfoglalt ember vagyok, nincs sok időm.

- Sőt, tán még kevesebb is, mint gondolná - dünnyögte Bennet, és maga alá húzta az íróasztal előtt álló, kemény, kényelmetlen széket. Gyors, gyakorlott mozdulattal szivarzsebébe nyúlt, s egy fehér cégkártyát csúsztatott a ragyogóra fényezett íróasztalra.

Darby felemelte a kártyát, és amolyan „jaj-de-sok-a-dol-gom”-tekintettel átfutotta.

- Eltávolítás? - kérdezte. - Miféle eltávolítás?

- Embereké - tudatta Bennet.

- Hogyan és mi okból?

- Ok mindig akad csőstül - válaszolta Bennet -, de a „hogyar?” csak egyféle lehet.

Darby rágyújtott egy éktelenül nagy, zöldesfekete szivarra, közben fürkész tekintettel mérte végig Bennetet. Köpcös, kopaszodó, középkorú férfit látott maga előtt, kerek, szinte tésztás arccal, nyájas, fakókék szemmel. A sűrke konfekcióöltöny pocsekul állt rajta, nyakkendőjének színe semmilyen ruhához nem illett. Lehetetlen, hogy Bennet olyasmire célozna, amire célozni próbál.

- Elmesélnék önnek egy kis történetet - szólalt meg nyájasan Bennet.

- Már amikor beállított, közöltem, hogy nincs sok időm - mondta ingerülten Darby.

- Néhány perc az egész - jelentette ki Bennet, egy mosoly, valamint egy pisztoly kíséretében.

Darby kidüledt szemmel iparkodott minél hátrább húzódni a széken. A pisztoly valahogy erőteljesebben hatott rá, mint a mosoly.

- Nem bánom, adok öt percet - csikorogta.

– Csak azért mutattam meg ezt a vacakot, hogy lássa, komolyan beszélek – mosolygott tovább rendületlenül Bennet, és a pisztolyt gondosan visszadugta a derékszíjára csatolt kis tokba. – A történet egyébként elég régi, még akkor kezdődött, amikor, akárcsak önt, engem is egy sárkány gyötört, a feleségem, önnek talán még mondanom is fölösleges, hogy milyen gyalázatossá tette az életemet az a nőszemély. Végül aztán megbíztam egy magándetektívet, hogy kövesse, és próbáljon előkaparni valami válóokot, de hitvesem sokkal rafináltabb volt, semhogy lehetőséget adott volna bármi ilyesmire. Nejem önagysága elvei szerint a válás, mint olyan, szóba sem jöhetett, így aztán, hogy kereken megmondjam, nem maradt más megoldás, mint eltávolítani. Nem túlzottan tisztos magándetektívem ajánlott is valakit erre a munkára.

Most, hogy a pisztoly eltűnt a láthatárról, Darby, bárha csak keveset is, visszanyert valamit veleszületett pökhendiségéből.

– Megkérném, Mr. Bennet, hogy térjen a lényegre...

Bennet nem zavartatta magát.

– Kiiktattak, hogy keressek meg egy illetőt a Tizedik utca és a Piac utca kereszteződésénél, adjak át neki borítékban bizonyos összeget, válaszoljak néhány kérdésre a feleségem szokásaival kapcsolatban, aztán egyszerűen csak éldegéljek úgy, mint eddig, és legyen türelemmel. Megmondták, hogy az illetőt, egy magas, szőke férfit, arról fogom felismerni, hogy csak fél karja van. Miután végrehajtottam az utasításokat, még négy nap is alig telt el, amikor a feleségemet meggyilkolva találták, miután a jelek szerint betörőket ért tetten.

Bennet az íróasztal fölött Darbyre nézett, mintegy várakozva, hogy az Argoth Üzemek alelnöke felfogja végre szavainak értelmét. Darby azonban csak bámult rá, és leste a folytatást.

– Érti már? – kérdezte Bennet. – Olyan könnyű volt az egész, olyan egyszerű...

– Nincs szándékomban felbérelni magát, hogy megölje a feleségemet – jelentette ki Darby.

– Ó, kérem, ilyesmiről szó sincs – legyintett Bennet. – De hogy folytassam a históriát, a következő négy év folyamán szinte minden áldott nap láttam a szőke, félkarú illetőt, amint „irodájában”, a Tizedik utca meg a Piac utca kereszteződésénél, a parkban a padon üldögélt, és apránként ráeszméltem, hogy a gyilkosság tulajdonképpen kifizetődhet. Miután vállalkozó természet vagyok, azaz vérbeli üzletember, úgy döntöttem, hogy magam is beszálok a buliba, és újszerű, üzleti szellemben szervezem át ezt a foglalkozási ágat.

– A gyilkolás vajmi kevéssé minősíthető üzletnek – jegyezte meg undorral Darby –, bár talán csakugyan szép haszonnal jár. És ha jól hallottam, azt mondta, nem arról van szó, hogy felbéreljem gyilkosságra.

– Így is van, pontosan – felelte udvariasan Bennet. – Én azért jöttem, hogy versenyajánlatot tegyen nekem.

Darby csak bámult rá, zordon arcán növekvő hitetlenkedéssel.

– Versenyajánlatot?... Mire?... Kivel szemben?...

– A szolgálataimért. És Mrs. Darbyvel szemben, természetesen. Nyílt titok, hogy maguk kölcsönösen utálják egymást. És az is köztudomású, hogy mindketten szörnyen gazdagok. Éppen ezért csak a legmagasabb ajánlatot fogadom el a házastársak egyikének eltávolításáért, akár önről, akár a feleségéről lesz szó.

– A feleségem meg én talán valóban nem vonzódunk egymáshoz maradéktalanul – nyilatkozott Darby, immár teljesen visszazökkenve régi nagyhangúságába. – De egyikünk sem alacsonyodnék le odáig, hogy fizessen a másik meggyilkolásáért. Versenyajánlatom tehát nulla. – Felállt, jelezvén, hogy a tárgyalást a maga részéről befejezte. – Annyi szívességet még teszek magának, hogy nem hívom fel a rendőrséget.

Bennet türelmesen mosolygott.

– Legfeljebb letagadnám a beszélgetést.

– Vegyük úgy mindketten, hogy meg sem történt soha – mondta nagyvonalúan Darby, mert eszébe jutott a pisztoly. – De most már

távozzék az irodámból, kérem. És a lehető legnyomatékosabban tanácsolom, hogy ne zaklassa a feleségemet.

– Szükségtelen – szólta Bennet, miközben felállt és elindult kifelé.

– Már jártam nála.

Csaknem becsukta az ajtót maga után, mire Darby szóhoz jutott.

– Várjon, Mr. Bennet. Jöjjön vissza, és foglaljon helyet.

– Mr. Darby ötezerrel többet ajánlott, mint ön – tájékoztatta Bennet Mrs. Darbyt.

A rendkívül divatosan öltözött Agnes Darby egy rendkívül divatos antik kanapén ült a rendkívül divatos ófrancia parasztstílusú nappaliban. Negyvenöt éve ellenére még meglehetősen mutatós nő lett volna, ha az elegancia kedvéért nem fogyasztja le magát a kóros soványságig. Kiaszott, fanyar ábrázatát ádáz düh torzította el.

– Jellemző rá! – mondta.

Bennet mosolyogva vont vállat.

– Előre megmondtam, hogy hibát követ el, ha ilyen alacsonyan kezdi a licitálást. Nem mintha jelentene valamit, legfeljebb, hogy fecséreljük a drága időt, márpedig az idő mindinkább hiánycikk lesz valamelyikük számára.

Agnes Darby ivott egy korty teát a szörnyen értékes csészéből.

– És mi volna, ha én ráígérnék a férjem ajánlatára ötezer dollárt?

– Megérdeklődném, hogy Mr. Darby hajlandó-e tovább licitálni.

Mrs. Darby vicsorogva mosolygott.

– Feltétlenül szükség van erre?

– Ez az üzleti módszerem – közölte méltóságteljesen Bennet. – A korlátozott verseny csak az idegeket koptatja, az alacsony ajánlatokról nem is beszélve. Meggyőződésem szerint végül ön is be fogja látni, hogy az én módszerem lényegesen kedvezőbb: így legalább mindenki tudja, hányadán áll.

Mrs. Darby keresztbe vetette pizskafáit.

– Nos, rendben van, legyen húszezer dollár.

Bennet bólintott.

– Ez már valamelyest ésszerűbb, Mrs. Darby, bár meg kell vallanom, hogy a kontárokon kívül aligha talál valakit a szakmában, aki ennél kevesebbért vállalkoznék a feladatra.

A szörnyen értékes teácsésze Mrs. Darby kezében csörömpölni kezdett a kistányéron.

– A fenébe is, hiszen ez ötezerrel több Dwayne ajánlatánál! Az a gyanúm, maga ugyanilyen helyzetbe fog hozni akkor is, ha sikerül elérnie, hogy a férjem felemelje az ajánlatát.

– Természetesen. Ez a módszerem.

– De hiszen ez akár a végtelenségig is így mehet ...

– Odáig azért soha nem fajul a dolog, Mrs. Darby. A módszer csak addig működik, míg a tárgyaló felek egyike ki nem jelenti, hogy „elég!” és nem tesz több ajánlatot. Ezek persze azt hiszik, hogy elfuthatnak, elutazhatnak előlem, sőt, olyik néha úgy próbál menekülni, hogy megváltoztatja a nevét, a külsejét. De mind ez idáig még soha senki nem ért célt semmivel. Én száz százalékosan garantált munkát végzek.

– Jól van, jól van!... – rebegette Mrs. Darby, és letette az üres csészét.

– Holnap reggel első dolgom lesz, hogy felkeressem Mr. Darbyt – ígérte meg Bennet, majd felállt és távozott.

– Húszezer dollár! ... Atyaúristen, nem is hittem volna, hogy ennyire gyűlöl! – Dwayne Darby pulykavörös képpel, döbbsen ült íróasztala mögött, és dermedten nézte Bennetet.

– Az a kis...

– Feltételezem, hogy önnek is szándékában áll megemelni az ajánlatot – vágott közbe Bennet.

– Veszettül jól feltételezi! – fortyant fel Darby. – Legyen huszonnégyezeröttszáz!

– Kezd izgalmas lenni a verseny – mondta Bennet, és elismerően szemlélte a rézkarcokat Darby íróasztala mögött a falon.

Darby kurtán nevetett, illetve inkább hörrent egyet.

– Miért ne? Maga mondta, hogy versenytárgyalásban vagyunk! Még annyi esélyem se legyen, hogy rálicitáljak Agnes ajánlatára?

Persze, igaza van, Mr. Darby. Az én árverésem egy árnyalatnyival sem kevésbé becsületes és nyílt, mint azok a versenytárgyalások, amelyeken az ön cége részt vesz.

– Na persze – mondta Darby, és hirtelen nagyon aggodalmas lett a tekintete.

Agnes Darby félig elszívott cigarettájáról egy újabbra gyújtott rá, s a csikket durván elnyomta a közelében álló hamutartóban.

– Mit képzelsz az a hígvelejű, hát ki adta meg neki a kezdőlökést? – kérdezte, mintha bizony Bennet tudta volna a választ. – Ha nem házasodott volna be a vagyonomba, nem lenne most sehol! Annyi könyörtelenség persze van benne, hogy állja a sarat ott, ahová már eljutott, de a maga erejéből soha nem vergődött volna semmire.

– Kérem, ne érezzük ki a személyes ügyeket! – próbálta meg csillapítani a hölgyet Bennet.

– A nyavalyát ne érezzük! Az egyik személy rendszerint éppen személyes ügyek miatt akarja megölni a másikat! A maga boltja is ebből ered!

– Ebben van valami – bólintott Bennet.

– Dwayne már egy hete egyetlen éjszakát sem töltött itthon. Nyilván valami nővel tekereg a városban vagy máshol. De ha azt képzeled, hogy a távolléte lángra lobbantja szívemet, alaposan téved!

– Persze hogy téved – helyeselt Bennet. – A távollét az ő szívét sem lobbantotta lángra.

– Huszonötezer! – rikoltotta Mrs. Darby.

Másnap, amikor Bennet belépett Dwayne Darby irodájába, ropogós, zöld bankjegyek impozáns kötegét pillantotta meg a ragyogóra fényezett íróasztal kellős közepén.

- Ez itt huszonhétezer-ötszáz dollár - közölte Darby nagy méltósággal. Úgy látszik, bolondja volt a nem kerek számoknak. - Ez a magáé, zsebre vághatja, ha végleges megállapodást kötünk.

Bennet leült, és kezét térdére tette.

- Nem volna tisztességes dolog - mondta.

- Csakhogy a *gyilkosság* sem tisztességes dolog! - jegyezte meg Darby, csalódással a hangjában. - Ez a pénz egész vagyon, bárki szempontjából! Voltaképpen mennyit akar még?

- Amennyit az üzleti forgalom enged. Ez a kapitalizmus alaptörvénye.

- Úgy beszél itt, mint valami rohadt politikus! - Darby előkapott egy üveg whiskyt az íróasztal fiókjából, és öntött magának egy pohárral, anélkül hogy Bennetet megkínálta volna. - Ide figyeljen, tegyük fel, hogy megállapodunk harmincötezer dollárban, mint végső, titkos árban. Ez több, mint amennyit akár Agnes, akár én ki tudnánk nyögni a saját zsebünkből, de én esetleg megszerezhetem a cég kasszájából. Semmi értelme, hogy még egy hónapig folytassuk ezt az alkudozást. Azt hiszem, magának teljesen mindegy, hogy kettőnk közül melyikünket... hm... távolítja el. A fenébe, maga ugyanolyan üzletember, mint én...

- Szemlátomást nem éppen ugyanolyan... - jegyezte meg undorral Bennet.

- No nézd csak, a feddhetetlen bérgyilkos! - gúnyolódott Darby, és lehajtotta a maradék italt - már amennyit nem lötytyentett ki belőle.

- Úgy, ahogy mondja - vágott vissza Bennet. - Egyszóval, mennyit ígér? Harmincötezer dollárt?

- Egy frászt! - Darby már szinte ordított. - Egy frászt, ha nincs egyezség! Huszonhétezer-ötszázötven dollárt ajánlok, és ez a végső szavam!

A „végső” ezúttal talán csakugyan a legmegfelelőbb kifejezés - mondta Bennet, és kisétált.

– A mai napra a végső! – kiáltott utána Darby, még mielőtt az ajtó becsukódott volna.

A vékony teáscsésze megszámlálhatatlan szilánkra hullott szét, mikor a nagy francia ablak mellett a falhoz csapódott.

– Ez az eljárás szinte vérig sért női mivoltomban! – méltatlankodott Agnes Darby, s miközben fel-alá járkált, gondatlanul a vastag szőnyegre lökte a csészealjat. – Hát ennyire ocsmány lennék? Megér harmincötezer dollárt, hogy bárkit is meggyilkoljanak?

– Ne felejtse el, hogy nem ez volt a férje kezdő ajánlata – próbálta megnyugtatni Bennet.

– Pedig milyen boldogok voltunk valaha!

– Egyszer minden véget ér. Erről rövidesen a gyakorlatban is meggyőződik valamelyikük.

– Hogy is juthattunk idáig! Hogy is változhatott meg Dwayne ennyire!

– Mr. Darby csaknem szó szerint ugyanezt mondta önről – lódított Bennet.

– Harminchatezer dollárt adok! – rikácsolta Mrs. Darby. – Valahogy majd megszerzem, még ha lopnom kell is érte!

– Eszébe ne jusson most valami hebehurgyaságot elkövetni – intette Bennet.

Másnap kora reggel, amikor Bennet megérkezett Darby irodájába, már ketten várták. Agnes Darby férje terebélyes íróasztala mögött ült a fotelban, ahol szörnyen kicsinynek és esendőnek látszott, férje mögötte állt, kezét a karosszék támláján nyugtatva.

– Úgy döntöttünk, hogy együtt beszélünk magával – mondta Dwayne Darby.

Bennet leült vele szemben.

– Veszem észre.

Darby baljós tekintetet vetett rá.

- Visszavonjuk az ajánlatainkat.

- Visszavonják?

- Igen - vette át a szót Agnes Darby, és összenézett férjével. - Egyikünk sem ad egy vasat sem azért, hogy a másikat eltávolítsák. Megtárgyaltuk a dolgot.

Bennet megbántott képet vágott, és lepöckölt egy pihét a nadrágjáról.

- Eszerint önök közt nem volt kibékíthetetlen ellentét.

- Harminchatezer dollárért már egy kitűnő válóperes jogászt is szerződthettek - jelentette ki Dwayne Darby.

- Az a szőke, félkarú illető, akit néhány évvel ezelőtt felbéreltem, azt mondta nekem annak idején, hogy a sikert nem lehet mindig, minden esetben biztosítani. Hiába, ilyesmi máskor is megesett már, ha túlságosan felverték az ajánlatokat.

- Nyilván meghaladták az üzleti forgalom engedte lehetőségeket - jegyezte meg Dwayne Darby kárörvendve.

Bennet nagyot sóhajtott és felállt.

- Ha netán meggondolnák magukat - mondta, és két cégekártyát tett az íróasztalra -, csak hívják fel ezt a számot, és bárki venné fel, közöljék, hogy találkozni akarnak velem. És ha esetleg akadnának a baráti körükben, akik már torkig vannak a férjükkal, illetve a feleségükkel... tudják, a személyes propaganda...

- Hadd ismétljem meg egy régebbi tanácsomat - szakította félbe Dwayne Darby. - Távozzék az irodámból!

Mrs. Darby rámosolygott férjére, majd csontos arcán méla undorral Bennetre nézett.

- Rémesen sajnálom, hogy így magamra haragítottam mindkettőjüket - mentegetőzött Bennet, aztán megfordult, és alázatosan, megsemmisülten az ajtó felé kullogott. A házaspár nem láthatta széles vigyorát.

Elsőnek Mrs. Darby telefonált. Rendszerint a nők kezdik. Jóformán három nap sem telt el a Mr. Darby irodájában lezajlott szembesítés

után, és Bennet ismét ott ült Mrs. Darbyvel szemközt, a hölgy kifinomult ízléssel berendezett nappalijában.

- Tízezer - jelentette ki Mrs. Darby, és kivillantotta egyetlen lófogsorát. - Tízezer és slussz. Nem volna okos magától, ha üres kézzel menne el.

- Nem gondolja, hogy egy kicsit fura, ha kapcsolatba lép velem a férje tudta nélkül?

Agnes Darby ökölbe szorította csontvázkezét, amelyen két hatalmas briliánsgyűrű csillogott.

- Nem is akartam eleinte. Aztán töprengeni kezdtem... mi lesz, ha Dwayne keresi meg magát? Ezt nem tudnám meg, és nem volna alkalmam túllicitálni az ajánlatát. - Kitágult szemmel meredt Bennetre. - Igen, mi lenne, ha ő beszélt volna magával, mielőtt nekem lehetőségem nyílna erre? Ez nem volna becsületes dolog! Egy csöppet sem volna becsületes! És maga még képes megszégyeníteni engem, a szememre hányni, hogy én szoltam először?

- Ami azt illeti, a férje csakugyan beszélt már velem - tudatta Bennet, hogy megnyugtassa a hölgyet. - Tizenötezret ígért.

- Húszezer!? - bődült el Darby másnap reggel az irodájában. - Húszezer dollárt ajánlott fel magának a szolgálataiért, miután egyszor már megállapodtunk egymással?...

- Meg kell jegyeznem, hogy a hölgy ezt végleges összegnek szánta - mondta Bennet. - Csupán annak következtében minősül versenyajánlatnak, hogy tájékoztattam az információról önt is.

Darby rágyújtott egyre szokott, zöldes szivarjából, és legjobb sárkánymodorát felöltve, bőszen okádta a füstöt.

- Eszerint megint ott vagyunk a mozgólépcsőn. Hogy az a kórságos... Hát kinek képzelet magát az a néember!? ...

- A nők a legengesztelhetetlenebb népség a világon - bölcselkedett Bennet. - A nők körmönfontak és tökéletesen megbízhatatlanok.

Darby nagy léptekkel méregette a szobát fel-alá, hol ökölbe szorította, hol szétnyitotta lapátkezét, teljes összemorzsolással fenyegetve a szivart.

- Ekkora alamusziságra volt képes a hátam mögött!...
- Kétségtelenül nem először.
- A legszívesebben megölném!
- Az ilyesmit jobb szakemberre bízni – intette Bennet.

A korábbi kutyaszorítóba visszakényszerített házaspár aznap este hosszú vitát folytatott egymással. Másnap este pedig, amikor hazatért, Dwayne Darby diadalmasan megállt a küszöbön, és a feleségére mosolygott.

Mrs. Darby teljes pompájában érvényesítette ösztövérszíjét, és férjéhez ringatta az egész csontkollekción. Dwayne egyenesen a karjába zárta girhesre aszott nejét, és megcsókolta, több mint egy év után először.

- Egyikünknek sem kell többé aggódnia Mr. Bennet miatt – szólalt meg Darby, és megnyugtatóan megsimogatta feleségét, miközben azon álmélkodott, hogy milyen hegyes a lapockája. – Végleg eljátszotta immár apró játékait. Nem jön vissza többé, soha!...

- Hogy te milyen szédületesen okos vagy, drágám – turbékolta Agnes Darby férjéhez simulva, és már-már feledni kezdte Bennetet. Őszintén elhitte férje minden szavát. Végére is nem Dwayne volt az, aki öt év alatt kiverekedte magának az alelnökséget az Argothüzemeknél? Egy ilyen férfi soha nem mond ki határozottan semmit, míg nem tudja, nem téved-e.

Ugyanebben a pillanatban Bennet felpillantott az újságból, mert valaki benyitott lakásába. Az ajtón a szőke, félkarú illető lépett be, mosolygott, és benyúlt a kabátzsebébe.

- Hoztam neked valamit, Bennet.
- Hoztál valamit?...
- Persze. Valamit, amire feltehetőleg számítottál is.

A degeszre tömött, barna boríték pontosan Bennet ölébe pottyant.

- Sikerült felcsalogatnom negyvenezer dollárig - magyarázta a szőke illető. - Itt a neked járó húszezer.

- Negyvenezer...

- Darby adta át ma, a Tizedik meg a Piac sarkán. Jól megoldozhattad. A szó szoros értelmében térden állva könyörgött, hogy vállaljam az ügyet.

- Hát megint bevált... - hüledezett, mint mindig, ezúttal is Bennet, s a borítékot az asztalra dobta.

- Persze hogy bevált - bólított nyugodtan a szőke, majd kicsatolta háta mögé szíjazott bal karját, és tornáztatni kezdte ujjait. - Eddig is bevált, immár tizenkilenc esztendeje. És be fog válni, míg világ a világ.

- Minthogy az emberi természet olyan, amilyen - tette hozzá Bennet, némileg kiábrándultan. - Újra el kell ismernem, hogy igazad volt.

- Akadt is elég bajom kezdetben, míg meggyőztelek erről - kuncogott a szőke illető.

- És el kell ismernem, hogy még valamiben is igazad volt - folytatta Bennet. - Azt mondtad annak idején, hogy a haja szála sem fog soha meggörbülni senkinek, és nem hazudtál. Tizenkilenc év alatt soha senkinek a haja szála sem görbült meg.